

Barcelona, 6 de desembre de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm 2581 - 15 cts. - Atrassats 30

SER O NO SER

Si en lloc de tenir el nas llarg, tingués 50,000 duros,
i en lloc d'èsser moreno, em comprés un Rolls, seria
un xicot bastant simpàtic.

TEATRE COMIC

Totes les nits, gran èxit de

CARNET DE POCKER

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties, gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sem pre la presència m laltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *heïpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *eruncions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen reg nerant la sang, la renoven, augmenten totes les nergies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Teatre Català NOVEDADES

Demà, divendres, nit: Dues estrenes, dues, d'AVELÍ ARTÍS

Daniel, o l'optimisme

comèdia en tres actes

Hom les prefereix rosses

comèdia en un acte

Dissabte, tarda a dos quarts de quatre: «El viatge prodigiós d'En Pere Sense Por».—A tres quarts de sis; y nit, a les deu: les noves produccions d'AVELÍ ARTÍS:

Danie l o l'optimisme

Homles prefereix, rosses.

Es despatxa en Comptaduria

Banquets ben servits al HOTEL ORIENT

Rambla del Mig, 20
BARCELONA

Si voleu menjar be
aneu al restaurant

Grill - Room

Lloc predilecte dels gurmets
Escudillers, 8

Blenorràgics:

No ho dubteu. El guariment de la vostra purgació està amb els

Cachets Neisserinos

Exit garantit. Tractament ràpid, discret i sense molèsties

Venda: Farmàcies i Centres d'específics

Preu de la caps: 5'50 pessetes

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Madrid, han pogut retre un homenatge a Jacint Benavente, l'illustre comediògraf espanyol. L'home que ha escrit tantes i tantes obres dramàtiques d'èxit innegable, l'autor de la burgesia i del petit propietari, l'home del cigar que viu en mig de la devoció i respecte de la gent de teatre ha estat enemic declarat dels homenatges populars.

Cap banquet, cap coronació, cap acte d'aquells en què la gent acut a l'acte més que per afecte o admiració a la persona escollida com a cimbell, per a que el vegin i parlin d'ell.

Aquest homenatge ha estat simpàtic i original, enviar una tarjeta a l'autor dient-li l'obra que més els ha agradat... Tothom ho ha llegit als diaris: les carretades de paperam han estat la demostració clara de l'afecte de la gent per l'autor de "Los intereses creados".

A no ésser pel telegrama de Santiago Rusiñol, Catalunya hauria estat absent de l'homenatge. Rusiñol, des de la llunyania de la seva gròria, ha tramès un telegrama cordial i afectuós a l'autor de la barbata blanca i el gros cigar.

Fa molts anys que Catalunya ha girat l'esquena a Benavente no volent veure en ell a una de les grans figures teatrals de la nostra època. Jo no diré pas que el seu teatre sigui perfecte i nou, però sí diré que donin un altre nom que no sigui el de Jacinto Benavente, dins de la dramàtica contemporània, que tingui la lluminositat i la prodigalitat de l'home de "Para el cielo y los altares".

Cert que no és sempre un autor de la nostra corda; cert també que estant situat en un pla distint al nostre, les seves teories no han estat moltes vegades del nostre braç; cert també que home habituat a un ambient literari, polític, social i espiritual no pot estar d'acord amb moltes de les inquietuts que en la nostra terra coneixen. Però si bé és cert que uns cops per una cosa i altres, per altres, no hem estat d'acord, sempre hem vist en ell, dins la seva naturalitat burgesa, un home que estima les criatures, i un home que, per damunt del seu esperit maligne, és un bon home.

Tota la gent que ha guanyat fortunes i que no n'ha gaudit perquè els usurers i administradors se les hi han menegades, no són dolents, i aquest home és tan bona persona, que no té un ral seu. És un home modest, que fuma grans cigars i escriu comèdies. Li agrada dir el mot cruel que fa sang i dona fresa, però és un home que de quan en quan treu de la butxaca alta de l'armilla el seu cor per a

ofrenar-lo a les criatures, que és l'únic que troba noble d'aquest món de Déu.

Espanya ha donat un tribut d'admiració a Jacint Benavente. Jo crec que se'l mereixia. Si en la llengua espanyola hi ha algun altre autor teatral que tingui els mateixos mèrits d'ell, que alci la mà.

FRANCESC MADRID

UN GRAN ARTISTA DE CATALUNYA

Temps ha que admiràvem els vertaderament admirables ferros de Mestre Gerard Alegre, ressucitador de la forja catalana. Quan morí el gloriós Ignasi Iglesias, l'ofrena de Mestre Gerard Alegre ens va emocionar profundament, comblà d'emoció el cor nostre.

L'ofrena de Mestre Gerard Alegre consistia en un ram de lloer de ferro forjat. El ram de lloer anava acompanyat d'aquestes belles, d'aquestes càlides, d'aquestes efusives paraules: "Al gran forjador de cors, l'humil forjador del ferro".

Un gest com aquest és digne de recordar-se tota la vida. Si haguéssim oblidat l'obra d'aquest gran artista—cosa imperdonable tal oblit—, el seu magnífic gest ens la recordaria.

Perquè val a dir que l'obra aquesta val la pena de recordar-la. No en neixen cada dia, d'aquestes obres. Ni cada any tampoc. És obra de bellesa absoluta i total. Obra de puresa summa.

Mestre Gerard Alegre treballa el ferro d'una manera meravellosa. Mes que treballar-lo, el broda. A les seves mans—mans pures d'artista, de taumaturg inefable—, el ferro sembla devenir cera o qualsevol altra blana matèria. Del contrari no es pot creure que del ferro puguin nèixer aquestes belles obres que ens ofrena Mestre Gerard Alegre.

L'art de la forja té quelcom de bruxeria. Fa l'efecte que el forjador, com el bruixot, té una vareta màgica—la vareta màgica del contes de Perrault i de Grimm—i amb ella converteix el ferro en flors, en riells, en fruites, en homes i dones d'una bellesa immaculada, en estrelles i en tot un món immortal.

Aquests ferros forjats de Mestre Gerard Alegre ens semblen tan bells com, per exemple, el Perseu, de Benvenuto Cellini. I és que el ferro, treballat per la mà noble del catalaníssim Gerard Alegre, adquireix qualitat de joia, i el forjador a més de forjador es orfebre.

Ara Mestre Gerard Alegre—quals obres ens fan pensar en els millors artistes del Renaixement—, exposa aquestes obres a la sala Parès.

Es amb aquest motiu que li dediquem avui aquest glosari.

VIRAI

Uns repòrters eixerits

Ja coneixeu En Costa i Déu, no? Josep Carner va definir-lo subtilment en l'"Auca de la Coblejadora":

... "Costa i Déu és un d'aquests
—de *La Veu* antic repòrter
i l'autor d'uns pastorets.—
I així En Costa li ha parlat:
—Un pessic, videta meva;
que no ho veu el senyor Prat.

Doncs, bé: En Costa i Déu sempre ha estat així, maliciós i eixerit, malgrat que ho dissimuli, naturalment. ¿Com d'altra manera podria desempenyar el seu càrrec de repòrter de les "religioses" en un diari assenyat? Costa i Déu ha fet prodigis, obres mestres de dissimulació per a disfressar, sota una greu aparença, el seu tarannà platxeriós. Si el nostre país fos una país normal, Costa i Déu fóra diplomàtic. Veieu, com exemple, aquesta anècdota ben reveladora:

No fa molt Costa i Déu es trobava, amb altres companys de diversos diaris barcelonins, a una vila catalana bastant ensopida. Una vila que tenia una terrible fama de moralitat. Els repòrters hi havien anat per a ressenyar unes festes religioses que havien de celebrar-se l'endemà de la seva arribada. Se'ls presentava, doncs, el problema terrible de passar la nit a l'hostal. Com tots eren uns clericals com una casa, no se'ls acudia que la poguessin passar dient el rosari. Qui menys, qui menys, escoltava el seu diable interior que els temptava com si es trobessin a la Tebaida. Finalment, un d'ells apuntà la idea que a tots els anava per dintre.

—I potser, ni tan sols — digué — hi haurà en tot el poble una casa de senyores on poder passar l'estona decentment?

—I el pitjor és que encara que hi sigui — féu un altre — a qui ho preguntarem? ¿Com podrem assabentar-nos-en, sense perdre el nostre prestigi de repòrters catòlics? Ens exposem a donar un escàndol.

A Costa i Déu els ulls rodons li lluiren d'una manera maliciosa.

—Jo me n'assabentaré, sense comprometre'ns. Espereu-me un moment.

Costa i Déu sortí en mig de l'expectació dels companys, i se n'anà dret a la rectoria. Després de saludar i d'ensabonar llargament el rector, passà a parlar-li de la moralitat del poble. El rector convingué:

—Sí, sí, són molt bones persones els meus feligresos. No hi ha embriacs, no es juga, no es donen escàndols.

—A ben segur — féu Costa i Déu — que ni tan sols hi ha cap casota d'aquestes de dones de mala vida, que són la causa del mal estar de tants pobles; que tants disgustos porten a la llar.

—Home, tant com cap... — féu el rector vacillant.

—Bé; si n'hi ha alguna... — féu en Costa —, no deu ésser ben bé al poble. Deu ésser allunyada. A molts quilòmetres de la població.

—No, no és allunyada, desgraciadament. Jo prou predico. Però és una taca que no ens podem treure de sobre.

—No serà tant! — respongué el repòrter. — Juraria que us equivoqueu. Acabo de donar un tomb per la població, i no he pogut veure res que faci sospitar una cosa semblant. I jo tinc bon ull, cregui'm. Si de cas, serà una cosa molt reservada; que deuen saber molt pocs...

—Reservada?... Miri si és reservada, que és a la mateixa plaça major.

—Què diu ara? — féu en Costa, amb fingit esverament. — És impossible.

—Impossible? No ha vist aquell cafetó que hi ha davant per davant de l'Església? Doncs allí és on aquestes donotes tenen el seu catau.

Costa i Déu no va voler saber res més. Besà humil la mà del rector i anà a reunir-se triomfalment amb el seus companys.

L'estiuet de Sant Martí

L'estiuet de Sant Martí,
n'és una hermosa quinzena
que porta l'hivern al cor
i es vesteix de primavera.

Tot és bonic i alegroí,
tot respira goig i festa:
el prat mústic reverdeix
i els ocells canten alegres.

Al lluny, l'altiu Canigó
llueix sa nevada vesta;
i un sol de color rosat
esponja la dura gleva.

Llongues espirals de fum
s'alcen de les xemeneies,
i endins la blavor del cel
a poc a poc van fonent-se.

La florida dels capblancs
i els sembrats que reverdegen,
diuen que ja és ben a prop
el gel ingrát del desembre.

Miren com brilla esplendent
la rosada matinera,
perlejant l'herba dels prats,
on pasturen les ovelles!

Oh!, els alegres ocellots
com refilen i voleien!,
i són manyacs, molt manyacs,
quasi amb la mà es deixen prendre!

Tot és bonic i alegroí,
tot respira goig i festa:
és la riulla de l'hivern,
del fer hivern, assot de la vellesa!...

RAMON MASIFERN

AQUEST NUMERO

HA ESTAT VISAT,

PER LA CENSURA

LES AFICIONS

- Ets aficionat a l'aviació?
- No; m'agrada més el fútbol.
- De quin club ets?
- Dels que guanyen!

VANITAT

—I pensar que sols m'ha costat una pesseta en calderilla!

"La ciencia de la revolución", per Max Eastman. Traducció de F. Susanna.

Heu-vos ací un llibre curiós, interessantíssim. Una crítica del marxisme—l'obra porta aquest subtítol: Max-Lenin—, i un elogi fèrvid del leninisme.

Hem llegit aquest llibre, que ens ha apassionat, que ens ha emocionat. S'ha fet amo i senyor de nosaltres. Un cop començat, no l'hem pogut deixar. Ara no dubtem pas en recomanar-lo eficaçment a tots aquells que s'interessen per les qüestions socials, a tots aquells que s'interessen per l'evolució de la humanitat i de la civilització.

Aquest llibre de Max Eastman, com tants altres de ciències polítiques, no és pas una cosa freda que hom pugui deixar quan vulgui, sinó un llibre de pàgines enceses i apassionades, i és que la intel·ligència no pot ésser mai una cosa freda.

Francesc Susanna — escriptor d'una fina sensibilitat, d'un temperament formidable i d'una cultura digna d'enveja—, ha traduït el llibre de Eastman d'una manera digna i bella

"Animes i Accions", contes de Joan Sallarés. Pròleg de Joan Mínguez.

Joan Sallarés, del qui no coneixem altres obres que aquestes "Animes i Accions" que ara ens ofereix, ha escrit, amb "Animes i Accions", un llibre que cal tenir en compte. Joan Sallarés se'ns presenta com un escriptor personal, d'una independència asprívola. I això, avui, quan tota ho gairebé to-

ta — la literatura catalana depèn de modes i "ismes", és una garantia.

Es possible que en Joan Sallarés, s'hi vegin influències: la de Víctor Català, per exemple. Però això no té cap importància, quan hom té, com té Sallarés, una personalitat ben acusada i definida.

Hem llegit els contes del volum "Animes i Accions" — bellament prologat per Joan Mínguez—, alguns dels quals ens han deixat una profunda impressió: "Marc", per exemple.

Joan Sallarés és un escriptor de tremp vigorós, que veu les coses externes amb gràcia de pintor i les internes amb virtut de psicòleg.

Les faldilles curtes a Mèxic

Ve't ací que els mexicans somnien seriosament a retornar a l'uniforme guerrer dels primers habitants d'aquest país... al menys pel que fa a les dames funcionàries.

Hi ha raó? Es que les mexicanes tenen molta gràcia a dur els vestits europeus, particularment les faldilles curtes, cosa que té enlluernat el sexe fort.

Aquesta visió d'una felicitat com qui diu a l'abast de la mà, és molt perjudicial als dependents d'oficines, on les senyorettes escriuen a màquina. L'activitat no té res de laboriosa.

El treball en sofreix, si la repoblació se'n troba afavorida.

Les dactilògrafes d'Amèrica no podran ésser dactilògrafes torbadodres. Hauran de renunciar a les mitges de seda i a les faldilles curtes. Aquesta greu qüestió ha estat sotmesa al parlament de Mèxic.

Arts i Artistes

GALERIES ARENYES

De l'exposició feta per Eliseu Meifrén no pot fer-se'n revista crítica i si sols fer constar que cada cop que veiem noves produccions del mestre indiscutible de la pintura catalana, diríem que es millora, si possible fos.

Els seus paisatges, com les marines, són vers poemes en què ha sabut plasmar tota la simfonia de colors matisats per un temperament exquisit. Dibuixats com no pot superar-se i encertats de colorit, cada quadro per son estil encisa l'espectador, fent-li recordar les obres dels mestres clàssics.

Equànime en els procediments i defugint tota estridència, ha sabut representar com ningú la pintura catalana contemporània, pintant amb tot el seny i tota la inspiració d'un dels pocs de qui parlarà en l'esdevenidor com a prototipus de l'artista de la nostra època.

Quan la grisor dels cabells apunta

Quan la grisor dels cabells apunta
la vida pren un nou sentit;
som al punt dolç que nostra vida ajunta
el ram granat i el ram florit.

Hem estripat la blanca vesta
de joventut enlluernant
i el cor un poc cansat de festa
va més calmos cap endavant.

Aquelles roses tan sagrades
que un jorn ens varen eternir
ja són collertes i esfullades
i han mort a dins del jardí.

Aquella flama de sang tendra
se'ns ha apagat a poc a poc
i ja llueixen fils de cendra
que se'ns barregen amb el foc.

Millor! En nits de vent que glaça,
el cel encara és més serè
No ens dolguem del temps que passa
ni vulguem pas saber perquè.

Oi més, si, avui la vida és lluita
i és de rialles i de plors,
bé val molt més collir la fruita
que entretenir-se flairant flors.

Quan la grisor dels cabells apunta
la vida pren un nou sentit;
som al punt dolç que nostra vida ajunta
el ram granat i el ram florit.

SALVADOR PERARAU

GRAN TEATRE DEL LICEU

El dimarts s'estrenà l'òpera "Sadko", de Rimsky Korsakoff. Tant l'empresa com els directors Coates i Sannine, hi han posat el coll i no estaria bé que en parléssim a corre-cuita. Per això, la setmana entrant dedicarem a l'òpera russa i a la reposició de l'"Italiana a l'Alger", que cantarà avui la Supervia, la revista setmanal del nostre col·laborador "Clau de Sol".

NOVETATS

Ha acabat "No, no, Nanette", quals intèrprets ja són camí de Niça i El Caire.

El teatre català segueix el seu camí. Aquesta vegada, amb dues obres noves d'Aveli Artís: "Daniel, o L'optimisme" i "Hom les prefereix rosses".

A veure què passa!

ROMEA

En aquest teatre es prepara l'estrena de "La perla de la vi-reina".

Pel títol ja deuen haver endevinat que es tracta d'una comèdia del Roure de "La reina del mercat", "La florista de la rambla" i altres obretes que tants dies de glòria han donat al teatre català.

POLIORAMA

Confessem sincerament que cada dia entenem menys en teatre. Aquesta sinceritat nostra bé ens servirà d'alguna cosa. Ehs servirà almenys, per a lluir-la com a cosa única, ja que els altres crítics n'estan tan desorientats com nosaltres o bé escriuen els seus judicis amb manifesta mala fe.

Diem tot això perquè el lògic seria que agradessin les bones comèdies i desagradessin les dolentes. I passa al revés, i a que passi així hi col·labora bona part de la crítica: les comèdies dolentes són aplaudides i les bones protestades.

Tot això ve a que el prolífic se nyor Muñoz Seca ha estrenat una comèdia, i que aquesta comèdia, que es titula "Un millón", ha agradat molt al públic.

VICTORIA

El passat dimecres degué debutar el tenor Folgar — un tenor de debò, segons diuen, i no de pa sucuat amb oli com molts altres —, amb l'estrena, a Barcelona, de "Martierra", sarsuela d'Hernández Catà i Guerrero.

Sempre val més el gènere aquest que no l'alegre — nosaltres en diem pornogràfic —, que havien conreat fins ara.

GOYA

Ha debutat la companyia Fortuny-Quadreny. Artistes de fe i d'entusiasme, el públic els ha acollit amb molta simpatia.

Per ahir tenien anunciada l'estrena de "La chica del charleston", una comèdia del popular Amichatis.

En parlarem la propera setmana.

BARCELONA

Enric de Rosas ha estrenat "El Espectador". No es tracta d'una escenificació dels volums d'Ortega i Gasset, sinó d'una obra d'autor argentí.

També ho deixarem per a la setmana entrant.

ELS QUE NO VOLEN ENTENDRE

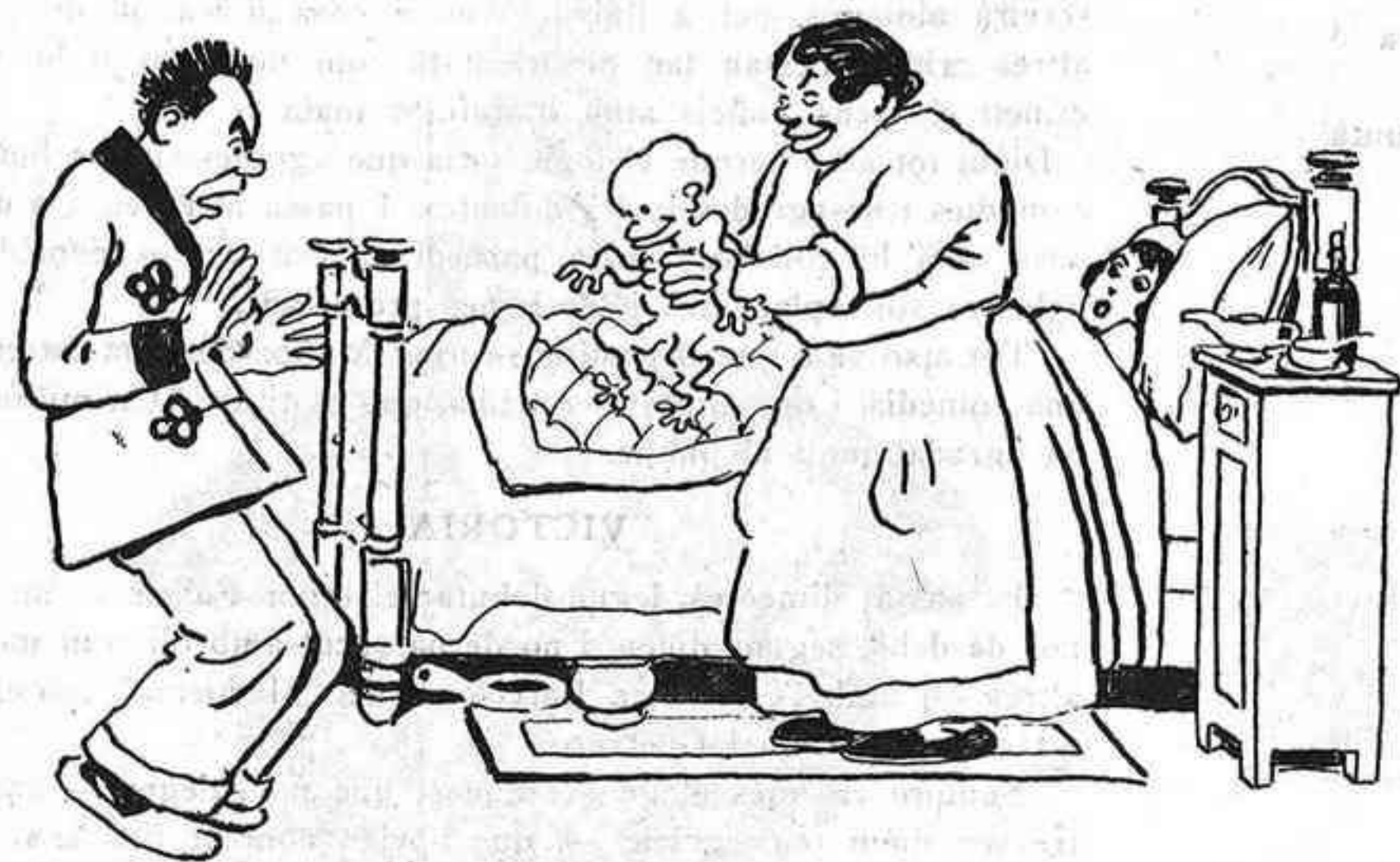
—Sóc un naufrag de l'existència! Vol tirar-me un salvavides?

—Si no parla més clar, no l'entenc.

—Bueno, doncs, vol deixar-me cinc duros?

EL TERRATREMOL DE L'ALTRE DIA

TERRATREMOL CONJUGAL—Que sigui l'enhorabona!
—I, ara! què són tants bonys?
—Que ha nascut durant el terratrèmol?

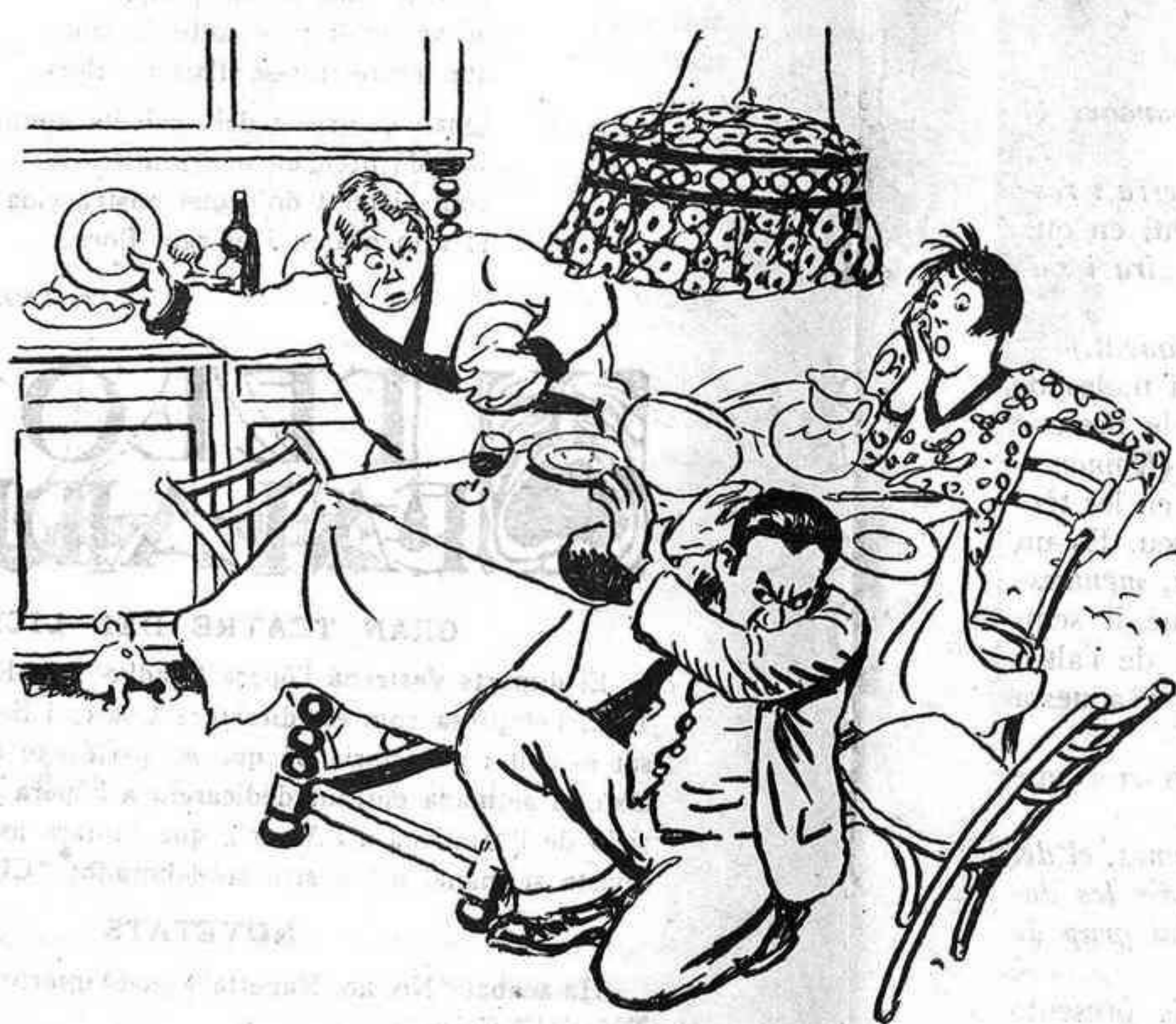
Abans
IDIL·LI SISMIC durant el terratrèmol
i després

AL "METRO"
El terratrèmol de cada dia

AL PARC
—Mira, una mona sísmica
—En què ho coneixes?
—En que té "sis micos"

LA LLAR
El gendre: Cada àpat és un Terratrèmol.

ELS CARRERS
—Això són les runes dels terratrèmols?
—No, són les obres inacabables dels carrers de Barcelona.

Campionat de cocktails

Els parisencs s'esforcen a ésser ben parisencs. Què volem dir? Simplement, que volen naturalitzar a París totes les coses agradables i espirituals del món. ¿I no és precisament aquest el principal encís de París?

Així hom hi ha celebrat el primer concurs de cocktails. Quan el cocktail, d'origen nordamericà, és precisament proscribit dels Estats Units. El concurs era, per fer-lo més parisenc, internacional. Rosses boniques, brunes diabòliques, constant somriure, a parisencs il·lustres, a anglesos simpàtics, a americans pròdigs a oblidar el règimen sec i no menys menys simpàtics, mentre les orquestres deien una música propícia.

El cocktail és simbòlic del temps en què vivim. Cada u, en el seu domini, s'esforça a fer cocktails. Cocktails artístics, cocktails literaris, cocktails financers... Tot té els mils gustos indefinibles del cocktail.

FUTBOL

Està vist que el Barça comença a estar *fiambre*. Ni a sots-campió ha pogut arribar. L'Europa, que ja s'accontentava en aconseguir el tercer lloc, s'ha vist, a darrera hora, convertit en el sots-campió català, degut a la seva victòria per dos a cap, damunt el Pompeia futbolístic.

Però, està escrit que el Barça és el club de la xamba. I, de retruc, el que sempre surt beneficiat. Suposo que saben del que parlo: el campionat de Espanya de la guitza. L'Europa, que es troba quasi sempre que l'Espanyol i el Barça acaparen l'anar a disputar el gran concurs peninsular, va idear que Catalunya havia de tenir tres representants, puix tal representació li corresponia a la Regió mésportiva de Espanya.

Després de molt parlar i molt discutir, s'arribà a un "arreglo" que donava satisfacció a ço que desitjava l'Europa...

I té. El Barça surt beneficiat dels treballs europeus amb aquella xamba que el caracteritza. Amb les antigues fórmules, i sense les "revolucionàries" idees dels graciencs, el Barça s'hauria quedat a casa a descansar i a sotmetre els seus jugadors a un tractament especial a base de petroli, per treure'ls el rovell que domina les frontisses dels ossos i a fer fer als més castigats un règim especial per al reuma i altres dolences pròpies d'una vellesa anticipada, d'una joventut amb "mucho regocijo y jolgorio".

Però, tal com es presenten les coses, els esportius catalans que han aclamat els bla-grans en es dies de grans triomfs, haurien d'anar novament en manifestació a l'estatge del Barça, però amb diferent ambaixada que abans: sense xiular ni fer esquellots, demanar-los amb tota energia que no vagin al campionat peninsular a fer-nos quedar malament. Les velles glòries que formen l'equip poden dedicar-se a fer mitja, però no a jugar ja a futbol.

Els de ca'n Ràbia i els de Gràcia, com són els menys dolents, poden encara anar al campionat d'Espanya amb probabilitats d'èxit, però el Barça... estaria millor a les "Hermanitas".

Després de la darrera jornada del campionat de Catalunya que tingué lloc diumenge, la classificació del campionat queda així:

Primer: Espanyol, campió.
Segon: Europa, sots-campió.
Tercer: Barcelona.
Quart: Sans.
Cinquè: Sabadell.
Sisè: Terrassa.

Bueno. S'ha acabat el campionat regional, però aviat començarà el nacional, que aquest any promet ésser pròdig en *hule*, i altres matèries semblants.

Però em permeto avançar que cap dels equips ex-campions arribarà aquest any a ésser-ho.

La gent nova empeny...

PEPET

Cançó d'una nit de tardor

COMEDIA EN UN ACTE

Personatges

Les estàtues de la Plaça de Catalunya.

La veu d'un "sereno".

Acció: a la dita plaça.

(*Sonen, molt acompassadament, dotze campanaes al "carillon" de la plaça.*)

L'home del martell (estintolant el martell a terra i respirant fort).—Les dotze! Hora feliç, hora plaent, en què nosaltres revivim... Quina nit tan bella!... (*Es gira i s'adona de la seva veïna.*) Senyoreta...

La veïna (girant-se).—Ai! (*Es tapa ràpidament.*)

L'home del martell.—Perdoni'm que l'hagi molestat, però, com a nou veí, he cregut el meu deure de presentar-me... S'ha fixat en quina nit tan bella fa? (*Romànticament.*) Miri, la pàl·lida lluna com es reflecteix en les tèrboles aigües d'aquest safareig que corre prop seu. Es un homenatge a la seva bellesa. (*Les altres figures, mentrestant, s'han anat movent, desemperesint-se.*) Què li sembla si invitéssim els nostres veïns a visitar els de l'altra banda, els de la vaqueria? Pot invitar, també, a aquesta senyora del nen.

La veïna.—Amb molt de gust; mes ella no crec que accepti, puig no es separa mai del seu infant.

(*Les estàtues enraonen entre si i els dos homes, el del martell i el del flabiol, ajuden a descendir les dames i, amb gran gatzara, es dirigeixen al grup de color de bronze. Canvien salutacions.*)

L'home de bronze.—Benvinguts, veïns. Els presento la meva muller... la meva cunyada... Jo els prego es dignin acceptar això que humilment els ofereixo.

(*Els dona fruita mentre la seva muller munyeix la vaca.*)

Una estàtua (Curiosa).—Perdoni'ns... ens seria permès de preguntar, ¿per què vostès són tan... tan diferents de color, de nosaltres?

La dona de bronze (Vivament i donant-se to).—Oh!, imposicions de la moda... els banys... (*Els ofereix la llet que ha munyit.*)

La dona del nen (A l'home del flabiol).—Apa, pastor, toqueu-nos una ben gaia dansa. Jo ja deixaré el meu nen

Anem

XISTO DOLENT... O PITJOR

—Caram! Com està, senyor Pepet?
—Molt bé, senyor Felip.
—Però, si jo no'm dic Felip...
—Oh! Es que jo tampoc em dic Pepet.

junt amb els altres, per a què s'entretinguin amb el vostre be.

(Sona la dansa i les estàtues dansen i canten):

Plaça de Catalunya hermosa,
plaça gran, plaça espaiosa,

(Sonen dos picaments de mans. La veu del "sereno").
"Sereno".—Vaaaaah!

(Gran confusió i cridèria entre les estàtues. Tornen totes al seu lloc.)

L'home del martell (tot carregant-se'l):—La comèdia s'ha acabat—perdoneu ses moltes faltes.
(Sona la una al "carillon" de la plaça).

QUELET

FI

TREGEDIA CIUTADANA

—I pensar que a hores d'ara hi ha més "barcelonistes" endolats que víctimes dels terratrèmols.

Hom projecta un homenatge al caporal de Sometent que va tenir el trist privilegi de matar el boig de La Pobla de Pasanant.

Amb nosaltres, que no hi comptin.

El campionat futbolístic de Catalunya s'ha acabat d'una manera catastròfica pel "Barça". Fins l'"Europa" l'hi ha pujat a sobre per dos a zero.

"Sic transit gloria mundi"..... Però vaja: mentre hi ha vida, hi ha esperança. I el que no s'aconsola és perquè no vol.

Tenim entès que s'està procedint a la formació d'un cens nacional de sords-muts.

Vagin en compte de no equivocar-se, car hi ha molta gent que fan el sord i no ho són més que de conveniència. Per exemple: els conductors de tramvia quan porten pressa i els rics quan se'ls fa una crida perquè afluixin la mosca.

A França ha estat concedit, per primera vegada, el premi de literatura política, que vol dir 1000.000 francs, pertocant al senyor Wladimir d'Omersson.

Si es tractés d'Espanya, l'haurien hagut de partir en deu mil trossos, car a tots els polítics els ha entrat la verola literària.

Com cada any, en acostar-se el 21 de desembre, s'ha tornat a reproduir el plet entre propietaris de finques urbanes i llogaters, suscitat per la caducitat de la famosa llei de lloguers.

Els propietaris pugnen per treure's la trava que els impideix fer de les séves, i els llogaters, pel seu cantó, treballen en sentit contrari, i no es fien gens de les bones paraules.

Fan bé; cal recordar que els gossos, quan porten morrió, semblen anyells; mes, si hom es deixa enternir i els el treu, així que poden, us claven queixalada.

A Madrid, van trobar mal ferit, prop d'un urinari, un subjecte que era conegut amb el renom d'"El Ministro".

La referència periodística no diu si aquest Ministre era de l'antic règim.

L'homenatge fet a Benavente ha resultat una gran manifestació de simpatia i admiració a l'autor de "Los intereses creados".

Se li van adreçar més d'un milió de targetes, moltes d'elles amb dedicatòries ben expressives del caràcter extra-literari de la manifestació.

Això demostra que no està tan adormida com sembla l'opinió pública, i que si un dia és consultada de debò, respondrà amb més força que mai.

El Govern de la República de Panamà ha disposat que, d'ara endavant, tots els homes que es vulguin casar hauran de sofrir un rigorós examen facultatiu.

Està molt bé; mes per a ésser justa, s'hauria d'aplicar la mateixa mida a les dones.

Què fan les feministes, tan partidàries de la igualtat de sexes, que no ho reclamen?

L'Ajuntament de Madrid ha creat una nova professió, com és la d'avisadors de cotxes, però ha declarat que per a exercir-la seran preferits aquells que tinguin un defecte físic.

Així es trobaran amb què si encarreguen l'avís a un coix, perdran més temps esperant el cotxe que fent el viatge a peu. Sort que es tracta d'un poble on ningú té pressa.

A la darrera sessió de l'Ajuntament la senyoreta López de Sagredo va fer constar la seva protesta per la poca roba que duen les estàtues de la plaça de Catalunya.

En efecte; amb el fred que fa, resulta poc humanitari exposar-les a que agafin una pulmonia.

Ja veuran com de tot això en resulta un nou "Roper". Ara, que, per a formar-ne part, serà necessari ésser picapedrer.

ELS PIADOSOS

—Una almoïna, senyor! Fa tres dies que no he menjat calent.

—Vagi jugant amb l'estómac, veurà!

EL PRESTIDIGITADOR

—Si fos veritat que nosaltres, els prestidigitadors, fem sortir duros d'allà on no n'hi ha, jo, ara, els faria rics a tots vostès.

RESPOSTES D'AGADES

- R. C.: Què hi farem? Un altre dia, germà.
 J. S. M.: Està molt bé; mes no ho podem publicar, perquè podria causar-nos algun disgust.
 J. Z.: Sí, sí; per ara poden cantar victòria, mes ja sap allò que diuen els francesos: Riurà bé, qui riurà darrer.
 M. Z. H.: Entra en cartera.
 R. F. P.: Un mes endarrera hauria tingut oportunitat.
 S. A.: Conformes amb tot el que diu, però d'aquestes coses val més no parlar-ne.

Carquinyolis BERENGUER

Han fracassat el «Numància»
 i el «Jesús del Gran Poder»
 perquè ningú d'ells menjava
 carquinyolis Berenger.

oo CALDES DE MONTBUY oo

Mai les càpsules peruvianas Borrell

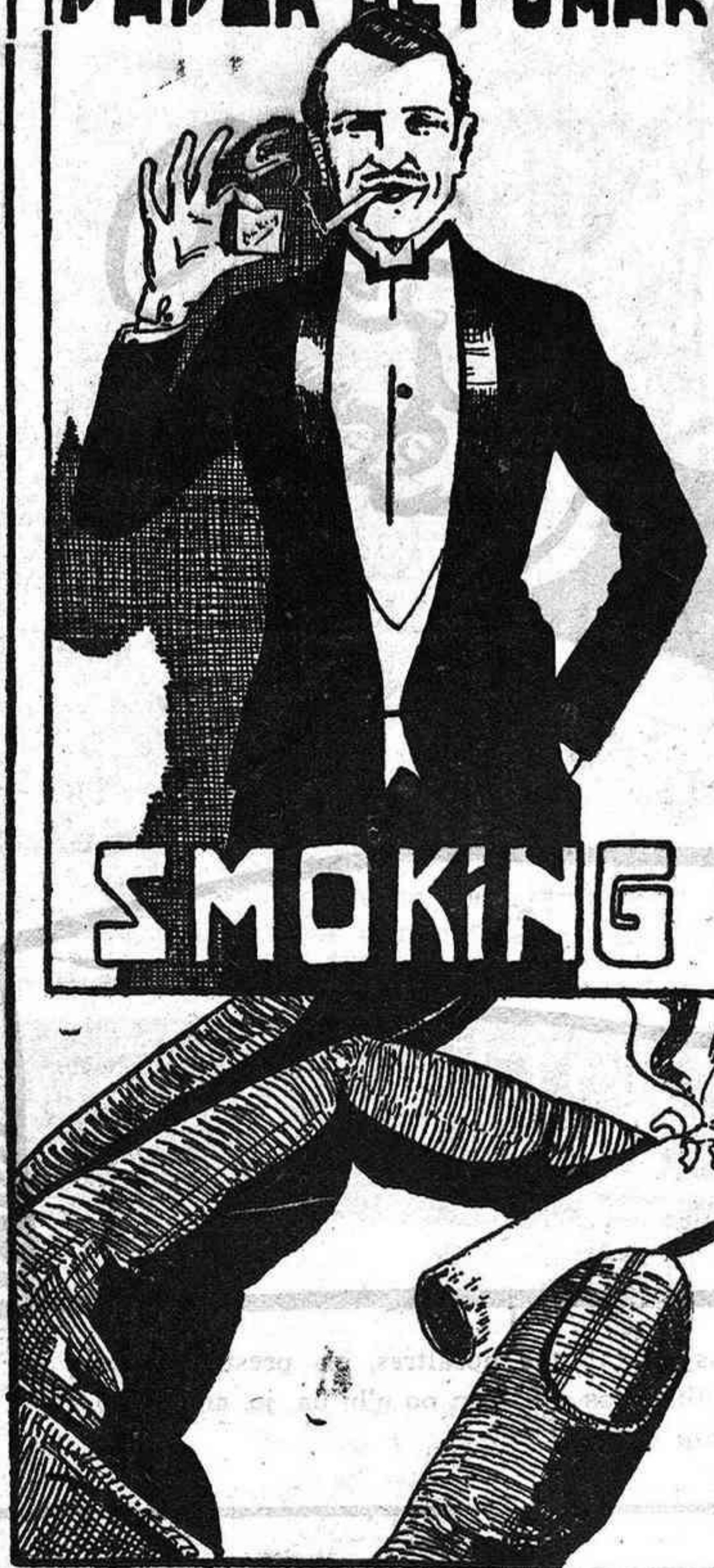
no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLE-
 NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els
 altres FLUIXOS de les vies urinàries, per CRONIQUES
 que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL
 Compte de l'Asalto, 5, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

PAPER DE FUMAR

Es un inconvenient

una cigarreta que es consumeixi amb rapidesa, sense donar temps de assaborir-la. Es malgasta el tabac inútilment, les cendres cauen amb facilitat damunt del vestit del fumador, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient

una cigarreta que s'apagui amb freqüència, havent d'encendre-la diverses vegades. Produeix cendres negres, i el tabac perd bona part dels seus sabor i aroma.

Aquets defectes queden eliminats empleant el paper de fumar

SMOKING

de combustió lenta, sabor agradós, molt resistent i fi. Es per aquestes raons que ha sigut el més ben acollit pels fumadors intel·ligents.

BO CALDES DE MONTBUY RD

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELEFON 18692

**OBRA NOVA D'EN
PERE COROMINES
UN VOLUM EN 8.^U
DE 300 PLANES,
IMPRES PULCRA-
MENT, PTES. 4**

PIGMALIÓ

Col·lecció d'obres selectes

E. Murger

**ESCENES DE LA
VIDA BOHEMIA**

Versió catalana d' E. LLUELLES
Pròleg de SANTIAGO RUSIÑOL
PESSETES 2'50

D'aquí pocs dies sortirà el volum 2.ⁿ de la
COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Contracte Social

Per J. J. ROUSSEAU
Versió catalana de R. VINYES
Pròleg del traductor

Acaba de sortir
obra nova d'en

**J. Roig i Raventós
NUVOLADES**

Pessetes 4

All i Salobre

OBRA NOVA DE

Josep Maria de Sagarra

Preu: 4 pessetes

Està per acabar-se el llibre d'en

Lluís Capdevila

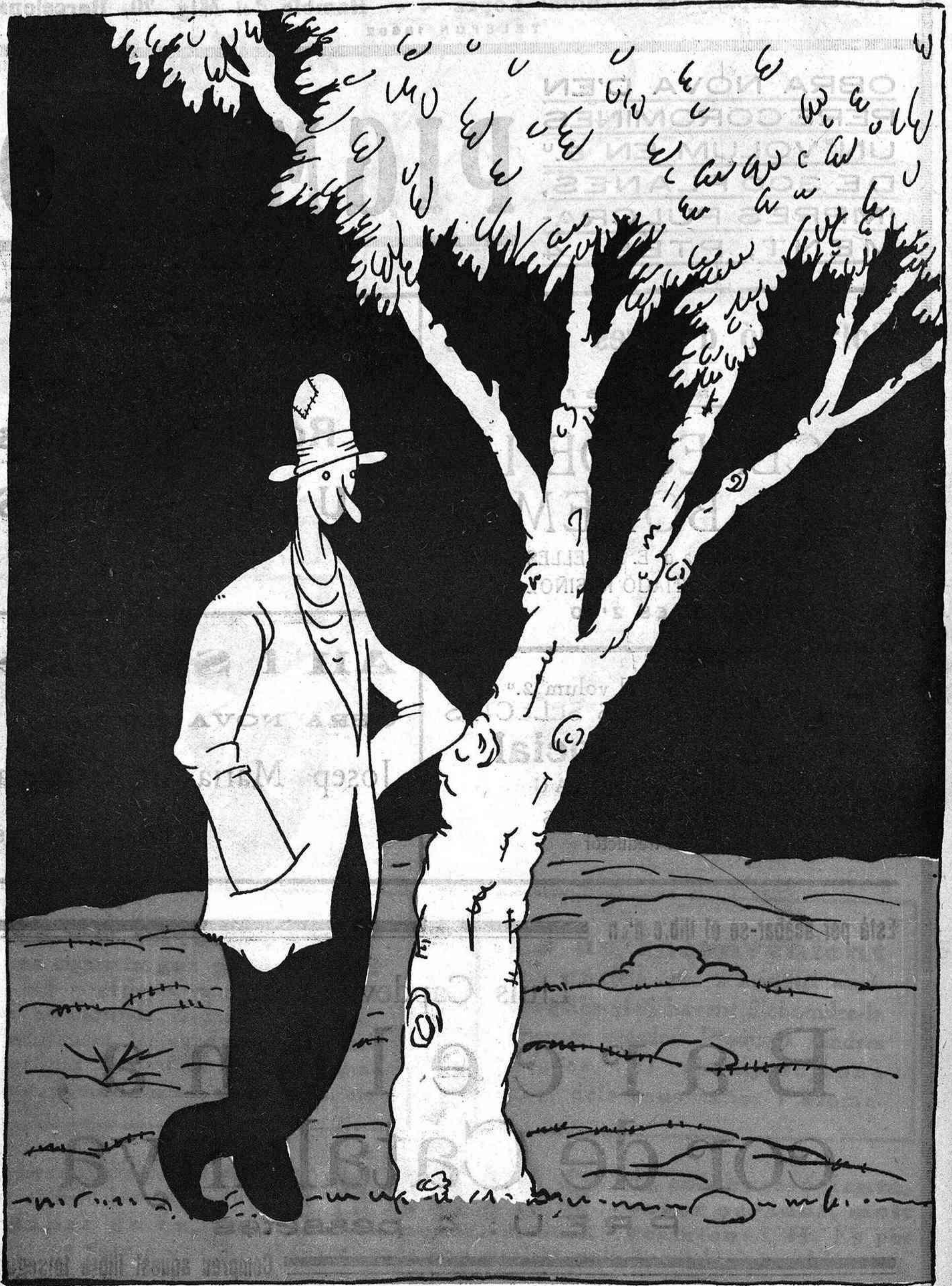
**Barcelona,
cor de Catalunya**

PREU: 4 pessetes

Compreu aquest llibre totseguit

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, fianca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaixes.

EL PREVISOR

—No vui anar a treballar a aquella fàbrica, perquè, com que no està assegurada, si es cremés, em quedaria sense feina.